Конгрес
Українських
Націоналістів

*Змагатимеш до посилення сили, слави,
багатства і простору Української Держави*

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 19 серпня 2008 року № 34 (250)

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Віктор ЮЩЕНКО: "ДОПУСТИТИ РЕВІЗІЮ СУВЕРЕНІТЕТУ ГРУЗІЇ – ДОПУСТИТИ РЕВІЗІЮ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТИ УКРАЇНИ"

Прес-служба Президента поширила його коментар щодо ситуації в Грузії. Ключові позиції, на яких наполягає Віктор Ющенко, це те, що загрозу територіальній цілісності Грузії Україна повинна розглядати як можливу загрозу власній територіальній цілісності. Теза друга – Ющенко пропонує президентові Росії Медведеву терміново готувати угоду про можливість використання Чорноморського флоту у військових цілях.

Ми дійсно пережили, можливо, найжахливіші 10 днів у нашій новітній історії. Чому вони жахливі? І чому у нашій історії? Тому що, очевидно, вперше за 17 років війна виникла між країнами, які колись формували Радянський Союз.

Це перша війна міждержавна в рамках тих країн, які входили до складу колишнього Радянського Союзу. І це надзвичайно складний симптом. Він повинен з нашої сторони, на мій погляд, формувати надзвичайно прискіпливе відношення. Чому це виникло? Які уроки ми повинні взяти як держава, як громадяни?

Безумовно, це безпрецедентна ситуація, і тому Україна не може бути байдужою до цього. І тому необхідно зробити кілька висновків.

Перший висновок полягає в тому, що жодна національна модель безпеки, оборони не може дати самодостатньої відповіді на національний суверенітет. Нема такої моделі, яка була б самодостатньою виключно власної національної позиції.

Те, що відбулося в Грузії, – якраз яскравий приклад того, як легко можна бойові дії, порушення територіальної цілісності, суверенітету принести в сьогоднішніх умовах фактично на будь-яку територію, якщо за нею не стоїть система, механізми колективних гарантій. Іншими словами: без гарантій будь-яка територія може опинитися під такого роду діями, де, власне кажучи, під знаком питання будуть поставлені найсвятіші речі для нації – її незалежність.

Я не веду мову зараз, проти кого ми повинні виступати – я навпаки хочу підкреслити – за що ми повинні боротися. І це вже друге питання. Воно полягає в тому, що забезпечення гідного національного суверенітету, цілісність нашого кордону можна домогтися тільки одним способом – дрейфуванням України до системи колективної безпеки. Тільки система колективної безпеки випише, в тому числі для України, найвищі міжнародні гарантії, які, можливо б, стали на заваді будь-яким діям, у тому числі і такого порядку, що виникли 7–8 серпня на території спочатку Південної Осетії, а потім інших територій Грузії.

Наступна позиція. Коли ведеться дискусія – якщо ми між конфліктуючими сторонами пробуємо зробити аналіз, сформулювати дефініції, хто як виступає у цій ситуації, або іншими словами сформулювати своє відношення до сторін конфлікту, я б на першу позицію ставив тезу: в цьому конфлікті найголовніше, щоб Україна виступила за принцип територіальної цілісности і суверенітету.

Закінчення на 3-й стор.

ВІТАЄМО

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає всіх громадян України з Днем Незалежности!

Нині відзначаємо сімнадцяту річницю Української держави, котра постала як результат самовідданої боротьби мільйонів кращих синів і дочок української землі.

За роки Незалежности ми переконалися, що демократія і добробут вимагають від кожного громадянина України постійної праці, громадянської активности та любові до Вітчизни.

Сьогодні, у надзвичайно складний період розвитку нашої держави, ми відчуваємо свою високу відповідальність перед пам'яттю славних героїв і перед майбутніми поколіннями українців.

Ми усвідомлюємо, що нас чекає нелегка боротьба і праця в ім'я нашої матері-України.

Вірю, що ми з честю витримаємо випробування, і Україна на чолі з першим справді українським Президентом знайде адекватні відповіді на виклики часу і стане однією з найуспішніших країн Європи, зберігши самобутні національні традиції.

Дорогі моєму серцю українці! Щиро вітаю Вас з 17-ю річницею Незалежности України. Зичу міцного духу, віри в найвищу правду Божу.

Слава Україні! Героям Слава!

Голова Конгресу
Українських Націоналістів
Олексій ІВЧЕНКО

У ПРАВДІ – СИЛА

УКРАЇНА СОЛІДАРНА З ГРУЗИНСЬКИМ НАРОДОМ

Творчий геній відомого грузинського поета-просвітителя Шота Руставелі і досі захоплює широке коло шанувальників поетичного слова в усьому світі. Всесвітнє визнання принесла йому грузинська національна епічна поема "Витязь у тигровій шкурі", інші твори. Поет, зокрема, з особливим натхненням оспівував справжню дружбу, учив шанувати й дорожити цією надзвичайною людською якістю.

Йому, наприклад, належать ці неперевершені поетичні рядки:

Мусить друг заради друга
Знести горе, злиднів лють.
І віддати серце серцю,
Бо любов їм креслить путь.

Справжні товариські й дружні стосунки, як відомо, перевіряються на ділі. Тож сьогодні, коли доля грузинського народу опинилася в небезпеці, українці всією душею і серцем підтримують його у справедливій боротьбі за незалежність, збереження свого суверенітету і територіальної цілісності. Підтвердженням цьому – масові акції протесту проти московської агресії щодо Грузії, що проходять у багатьох населених пунктах України. А в Києві взагалі мало не щодня відбуваються протестні акції і мітинги на підтримку грузинського народу. Активну участь у цих заходах беруть і члени Конгресу Українських Націоналістів. Так, спершу вони були учасниками пікетування Російського посольства у Києві, а згодом у затишному сквері, що носить ім'я уславленого грузинського поета Шота Руставелі, разом з представниками створеного спільно з іншими патріотичними силами громадського комітету "Кавказ без війни" (до його складу входять представники грузинської діаспори у Києві) провели мистецьку акцію на підтримку братнього народу. Біля пам'ятника великому Шота Руставелі українські поети Анатолій Дністровий, Сергій Пантюк, Влад Волочай, Юлія Рій, Олег-Богдан Горобчук, Олекса Губський, Олексій Супрунюк, Кирило Бєлкін висловили підтримку грузинському народу.

Декламуючи вірші, поети підносили троянди до пам'ятника просвітителю, віддаючи шану великому майстру слова.

Заступник голови Спілки офіцерів України Євген Лупаков, висловлюючи солідарність з братнім грузинським народом, закликав усіх до єдности, бо в цьому – наша сила і перемога.

Закінчення на 2-й стор.

УКРАЇНА СОЛІДАРНА З ГРУЗИНСЬКИМ НАРОДОМ

Слово на підтримку мужнього грузинського народу виголосила і представниця автономного відділу "Восточнєго" польської "Солідарности" Яніна-Ядвіга Хмельовська, яка нині перебуває в столиці України у зв'язку з відзначенням 20-річчя Української Гельсінської спілки.

По загиблим під час війни на Кавказі священики відправили панахиду.

Голова грузинського громадського комітету "Кавказ без війни" Гоча Дадивадзе з болем повідав про безчинства, що їх творять на окупованій грузинській території російські "миротворці". "У телефонній розмові, – сказав він, – рідні розповіли, що на сьогодні (14 серпня ц. р.) росіяни продовжують утримувати Горі, Сенакі, Поті, інші населені пункти, хоча в офіційних повідомленнях Москви йдеться про те, що росіяни їх залишили. Разом з ними міста окупували також ставропольські козаки, які грабують населення, займаються мародерством.

Нам приємно, що в пікетуваннях і мітингах грузинську громаду підтримують патріотичні сили України, в першу чергу, КУН, "Наша Україна", "Пора", Українська партія та інші. Ми щире вдячні їм за це.

Що ж до наших найближчих намірів, то громадський комітет "Кавказ без війни" продовжуватиме протестні акції до тих пір, коли завойовники не залишать грузинську територію".

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

***

У суботу в багатьох країнах світу одночасно (о 17.00 за Гринвичем) пройшла акція протесту проти російської агресії у Грузії.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

У Києві о 19.00 вздовж Хрещатика вибудувався живий ланцюг, який скандував гасла на підтримку Грузії. У багатьох українців в елементах одягу були присутні кольори грузинського прапора, або вони мали з собою маленькі прапорці, придбавши їх на ятках біля Головпоштамту. Деякі вдягли на акцію саморобні футболки з грузинською символікою. У ланцюгу також взяли участь представники грузинської діаспори в Києві.

***

Блок національних сил Буковини у складі обласних організацій КУН (Віктор Лютик), РУХ (Олександр Бурденюк), УНП (Іван Антонюк), УРП "Собор" (Остап Юрійчук), ВО "Свобода" (Віталій Мельничук), УНА-УНСО (Володимир Ткач) та інших громадських організацій, що сповідують українську національну ідею, провів у Чернівцях акцію протесту проти агресії Росії проти Грузії.

Член ради Блоку, депутат Чернівецької обласної ради Петро Кобевко наголосив на необхідності виходу України з СНД, вступу у НАТО і Європейські структури, негайного виводу Російського Чорноморського флоту з України та заборони КПУ. Учасники акції прийняли "Звернення до українського народу", яке зачитав координатор Блоку Василь Бойчук.

***

16 серпня українські націоналісти зібрали віче на майдані в Івано-Франківську, щоб підтримати братній грузинський народ у його боротьбі за цілісність та суверенітет своєї держави. До організації заходу долучилися обласна організація Конгресу Українських Націоналістів, Організація Українських Націоналістів та Івано-Франківська міська організація Української Народної партії. На тлі партійних та державних прапорів перед початком віча вельми доречними виявилися повстанські пісні у виконанні ансамблю "Смерічка" Івано-Франківського народного дому. Підсумком народного віче стала прийнята резолюція до Президента України Віктора Ющенка, Голови Верховної Ради Арсенія Яценюка та Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко. У документі міститься низка вимог, серед яких – скасування прихованого подвійного громадянства в Україні, переатестація всіх чиновників на знання української мови, забезпечення Збройних Сил України новітньою технікою, посилення захисту енергетичної безпеки України та нашого інформаційного простору, а також заборона на території нашої держави антиукраїнських організацій та посилений рух до євроатлантичних структур.

Уляна МИРОНЧУК

***

В Одесі місцеві національно-демократичні партії, зокрема КУН, НРУ, УРП "Собор", ВО "Свобода", їхні колеги з Миколаєва разом з грузинським товариством міста корабелів взяли активну участь у суспільно-політичних акціях на підтримку грузинських діаспор Одеси й Миколаєва щодо подій в Грузії. Вони засудили злочинні агресивні та сепаратистські дії Російскої Федерації.

Акції відбулися біля Російского та Грузинського консульств.

Пікетувальників привітав Генеральний консул Грузії в Одесі Зураб Квачадзе, який подякував усім за підтримку, розуміння ситуації.

***

Біля т. зв. "Почесного консульства Росії" у Чернігові відбулась акція протесту під гаслом: "Зупиніть інтервенцію проти незалежної Грузії" з вимогою зупинити військову агресію імперської Росії, яка фактично почала повномасштабну війну проти суверенної Грузії. Участь у пікеті біля консульства Росії взяли представники Конгресу Українських Націоналістів, ВО "Тризуб", інші громадські організації та небайдужі мешканці Чернігова.

Пікетувальники закликали український уряд зайняти більш чітку позицію в конфлікті і висловили протест проти участі у війні проти суверенної Грузії кораблів Чорноморського флоту Росії, який базується на нашій території.

Віталій ЛОГІН,
прес-служба КУН

КОРОТКО

МАЄ БУТИ УКРАЇНСЬКИЙ ПАСПОРТ

На черговій сесії депутати Зборівської районної ради Тернопільської області за наполяганням депутата, голови районної організації КУН Богдана Кіндзерського розглянули питання "Про повернення графи "національність" у паспорт громадянина України та у свідоцтво про народження". До речі, сам ватажок кунівців виступив з інформацією у даному питанні і запропонував проект відповідного рішення, яке підтримали учасники сесії:

"У зв'язку з відсутністю у паспорті громадянина України та у свідоцтві про народження графи "національність", що принижує національну гідність громадян України, – йдеться у ньому, – Зборівська районна рада вирішила:

1. Просити Президента України Віктора Ющенка і Голову Верховної Ради України Арсенія Яценюка в якнайкоротший термін забезпечити повернення графи "національність" у паспорт громадянина України та у свідоцтво про народження.

Безвідкладно, в якнайкоротший термін, забезпечити виготовлення нового універсального паспорта громадянина України, перша сторінка якого повинна оформлятися тільки державною українською мовою, друга – латинськими літерами, або міжнародною англійською мовою. Обов'язково має бути у ньому графа "національність".

2. До прийняття нового універсального паспорта громадянина України у теперішніх паспортах записи проводити тільки українською мовою".

ПАМ'ЯТІ Д. ДОНЦОВА

17 серпня в Києві члени Конгресу Українських Націоналістів разом з представниками інших національно-патріотичних партій на Володимирській гірці біля пам'ятного знака майбутнього Пантеону Української Слави провели мітинг з нагоди 125-ї річниці з дня народження ідеолога українського націоналізму Дмитра Донцова. Про визначну роль і місце Д. Донцова в українській культурі й формуванні української національної ідеології говорив у своєму виступі голова секретаріату КУН Степан Брацюнь. Він наголосив, що постать Дмитра Донцова до сьогодні залишається в Україні не до кінця збагненною, повідомивши, що за підтримки Конгресу Мелітопольський педінститут у вересні ц. р. проведе конференцію, присвячену ідеям і особі цього українського патріота. У заході взяла участь і виступила ветеран польської "Солідарности" Яніна-Ядвіга Хмельовська.

Прес-служба КУН

А ТИМ ЧАСОМ...

ЗАЯВА ПАТРІОТІВ КРИМУ

Національно-демократичні сили Криму виступили із заявою з приводу агресії Російської Федерації проти Грузії.

У ній зазначається, зокрема, що інструментом у цій агресії став і Чорноморський флот Російської Федерації, який базується на теренах Севастополя, Феодосії та деяких інших населених пунктах Криму. Таким чином, Україна, яка зараз є позаблоковою нейтральною державою, стала де-факто співучасником агресії Російської Федерації проти Грузії.

У зв'язку з цим національно-демократичні сили, зокрема, вимагають: негайно розірвати угоду про перебування Чорноморського флоту РФ на території України; закрити повітряний простір України для військової авіації Російської Федерації; припинити практику розселення сімей російських військовослужбовців за межами місць дислокації військових частин, а також військовиків Російської Федерації, які виходять на пенсію, на території України; здійснити демаркацію українсько-російського кордону в односторонньому порядку; реально відновити ядерний потенціал України; заборонити у судовому порядку діяльність політичних партій та громадських організацій, які де-факто є агентами Російської Федерації в Україні; компетентним органам України припинити незаконне видання паспортів РФ громадянам України; негайно звільнити з державної служби державних службовців, які під час агресії РФ проти Грузії відверто стали на бік Росії.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Віктор ЮЩЕНКО: "ДОПУСТИТИ РЕВІЗІЮ СУВЕРЕНІТЕТУ ГРУЗІЇ – ДОПУСТИТИ РЕВІЗІЮ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ЦІЛІСНОСТИ УКРАЇНИ"

Давайте згадаємо, що з Другої світової війни Європа вийшла по суті – якщо ми говоримо про правовий аспект – у 1975 році, коли прийняла Гельсінський акт, який дав основи, підвалини визнанню ключових для національної безпеки критеріїв – це визнання національних суверенітетів і територіальної цілісности країн Європи (бо це документ, який сформулювався в контексті європейської безпекової політики). А ще більш ширший документ – Організації Об'єднаних Націй, статутний документ. Такот: головним висновком після завершення Другої світової війни – правовим, фундаментальним – був якраз акт, підписаний у Гельсінкі, і його мета була одна – віднині закріпити як основу безпекової політики територіальну цілісність країн Європи.

І тому аспект номер один – це територіальна цілісність будь-якої країни. Якщо вона ставиться кимось під сумнів, значить ми на початку глибоких серйозних військових дій.

Тому коли ми говоримо прикладно відносно конфлікту в Грузії, Україна повинна виступати за територіальну цілісність і державний суверенітет Грузії. Це питання повинно бути поза сумнівом у нашій полеміці, у нашій дискусії. Загроза територіальному суверенітету будь-кому – це є загроза нашому територіальному суверенітету. Допущення будь-якої ревізії суверенітету і територіальної цілісности будь-якої країни Європи – це значить допустити ревізію територіальної цілісности України.

Тому тут я хочу підкреслити: наша сторона – повинно бути чітке дотримання принципів Гельсінських угод, направлених на утвердження територіальної цілісности будь-якої європейської країни. І та країна, яка постраждала, повинна отримати від України в даному питанні політику консолідації, єдности і підтримки.

Тому ми добре розуміємо, що питання формування територіальної цілісности Грузії не було легким. Це і Абхазія, і Аджарія, і Південна Осетія, це і конфлікти на державному рівні на початку 90-х років, зокрема 1992 року, коли, власне кажучи, були підведені ці досить складні позиції в основи державного суверенітету Грузії.

Але до сьогоднішнього дня всі країни, в тому числі і Європи, і світу, виходили з формули територіальної єдности, цілісности Грузії. І в цьому була основа політики миру і безпеки. Переконаний, що це та основа національної політики, на якій повинна стояти Україна. Ми за територіальну цілісність Грузії, ми за суверенітет цієї країни, тому що ми за територіальну цілісність України, за суверенітет України.

Я розумію, що і серед журналістів, і серед громадян України багато дискусій стосовно того, як солідарно повинна поступати по відношенню до Грузії, зокрема Південної Осетії, Україна і українська громадськість. Я б цю відповідь сформував таким одним прикладом: у 40-х роках один з німецьких священиків, філософів написав твір, присвячений власне трагедії Другої світової війни. Якщо переказати його основний сюжет, він є таким: "коли прийшли брати комуністів, я мовчав – тому що я не був комуністом.

Минає час – прийшли брати євреїв, я знову мовчав, бо я не єврей. Коли прийшов час братів католиків, і на моїх очах їх брали, я мовчав, бо я протестант. Коли ж прийшли брати мене – мене вже ніхто не захистив. Тому цим я хотів сказати, що українська нація повинна бути чутлива – чутлива до принципів демократії, свобод.

Якщо ми хочемо дійсно бути в Європі, ми повинні захищати ці принципи – свободу слова, демократію, територіальну цілісність і суверенітет. Підкреслюю – будь-кого. Тому що це йдеться про наш суверенітет, не про чийсь. Я ніяк не можу підтримати логіку деяких політиків чи, можливо, навіть певної частини людей – "Та давайте ми будемо не визначені, в категоріях не визначені". На мій погляд, це найнебезпечніша пропозиція.

Наступне. Висновки, які треба робити, – це якнайшвидше формування плану врегулювання конфлікту. Цей план формується у надзвичайно складних умовах, і Україна, як країна демократії, повинна мати надзвичайно активну позицію, щоб цей комплексний план якнайшвидше був сформований.

9 серпня Україна сформулювала своє бачення у даному питанні, висловила його дипломатичними каналами перед країнами ЄС. Цим ми хотіли сказати, що ми можемо бути тією стороною, яка активно візьме участь у демократичному врегулюванні цього конфлікту.

Безумовно, позиція номер один – це припинення вогню.

Позиція номер два – це виведення військ до зон їх дислокації, які були станом на перше серпня.

Позиція номер три – це гуманітарна допомога.

Позиція номер чотири, на якій наголошує Україна: план повинен враховувати пункт, яким визначається територіальна цілісність Грузії.

Це, на мій погляд, один з ключових компонентів цього плану. Щоб у жодному документі не ставилися під сумнів суверенітет і цілісність Грузії.

Пункт номер п'ять: це питання, які, на наш погляд, повинні стосуватися миротворчого контингенту. Миротворча місія на тристоронній основі, яка працювала до цього, як і 5 серпня МЗС України відзначало, є малоефективною. Миротворець, який почав стріляти у мирне населення, не заслуговує на довіру. Тому ми виступаємо за інтернаціоналізацію міжнародного миротворчого корпусу. І безумовно, під відповідним міжнародним мандатом Україна готова також направити певну кількість своїх представників для цієї миротворчої операції.

Наступне. На мій погляд, надзвичайно є важливі і чутливі висновки для України в тому, що у цих подіях брали участь війська, які дислокуються на території України. Я веду мову про Чорноморський флот РФ, який займає більше 18 тисяч га землі (до речі, український флот займає лише дещо більше 600 га). На базі ЧФ РФ дислокується більше 30 військових кораблів, близько 80 літаків, гелікоптерів – іншими словами, ми говоримо про надзвичайно сильне угруповання.

І ситуація, яка виникла у Грузії, коли частина кораблів цього флоту брала участь у блокуванні морської акваторії, показала, як дуже легко, без згоди і бажання України, вона може бути втягнута – в пасивному розумінні цього слова – в будь-який міжнародний конфлікт. Я не думаю, що це питання, яке не цікавить українців чи українську владу.

Тому я направив офіційними каналами Президенту Росії негайну пропозицію щодо початку переговорного процесу і формування відповідної угоди, яка б врегулювала наші відносини у виникненні військових дій, подібних до тих, свідками яких ми стали на початку серпня, і як захистити у даному випадку національні інтереси України. Іншими словами – нам треба сформувати більш чіткі регламенти, які б забезпечували національну безпеку України у подібних ситуаціях.

Наступна теза, яка, можливо, є продовженням попередньої. РНБО кілька днів тому прийняла рішення про встановлення двох режимів для війська, техніки, які дислокуються на території України – ЧФ РФ. Одна позиція регулює особливості перетину територіальних вод і державного кордону України – які повинні бути проведені процедури відповідними компетентними національними органами для того, щоб зробити відповідний правовий крок, як того вимагає законодавство.

І другий порядок стосується процедури переміщення техніки, особового складу, війська РФ, яке дислокується на території України, по території України.

Українська сторона наполягає на тому, що ми повинні забезпечити дозвільний режим переміщення військових підрозділів територією України – іноземних військових підрозділів. Саме на це направлений цей документ, який передбачає, що за 10 днів командування ЧФ повинно інформувати українську сторону про маршрут переміщення, сили, які будуть брати участь у цьому переміщенні, інші характеристики, що відносяться до військової, безпекової компетенції.

Цим порядком ми встановлюємо режим, коли таке переміщення повинно відбуватися виключно у денний час і інші вимоги до маршруту та пересування.

Хотів би сказати, що такого роду вимоги існують у кожній країні, де дислокуються іноземні війська. І тому це не є крок якоїсь некоректности до когось. Йдеться не про відношення до когось. Йдеться про відношення до національної безпекової політики.

Український народ, українська влада повинні мати повне уявлення про всі військові процеси, які можуть відбуватися на національній території. Це є одна з основ нашої національної безпеки. Тому не треба на ці речі дивитися з неадекватних позицій. Я просив би і журналістів, і суспільство з розумінням ставитися до дій української влади з цього приводу.

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

ПОЗИЦІЯ

ЗАЯВА

Української Всесвітньої Координаційної Ради

Спровокована Росією війна на території грузинської держави змусила цілий світ здригнутися в передчутті жахливої катастрофи, стривожила Україну і світове українство. Те, що тепер відбувається в Цхінвалі, багато разів уже повторювалося на Кавказі, на землі, де царська і секретарська імперії намагалися підкорити кавказькі народи, нав'язати їм порядки й правила життя "страны господ, страны рабов". Тепер знову найактуальнішим твором української літератури стає "Кавказ" Т. Шевченка.

Видатні російські правозахисники справедливо називають криваві події в Південній Осетії ознакою переходу російського керівництва до політики, яку проводила щодо підневільних народів комуністична російська влада. Це неправда, що Росія прагне визволити начебто поневолений Грузією осетинський народ. У такому разі Росія мала б визнати самопроголошену південно-осетинську державу, але цього вона не робить, бо ж її мета полягає в тому, щоб Південна Осетія стала частиною російської території і такою ж безправною, як Північна Осетія.

Але глибша мета цієї антигрузинської агресії полягає в тому, щоб обмежити незалежну зовнішню політику Тбілісі, зробити Грузію слухняною партнеркою в системі СНД та показати іншим, колись підлеглим Росії народам, що їхня свобода залежить від волі "старшого брата".

Російські миротворчі сили обернулися в сили завойовницькі, російські лідери відмовилися вести переговори з керівництвом Грузії, російська авіація бомбардує далекі від Південної Осетії грузинські міста, кораблі російського чорноморського флоту прибули до берегів Грузії. Це – агресія, це – порушення міжнародного права, це – вбивства цивільного населення Грузії військовими засобами.

Українці світу (а нас за межами України понад 20 мільйонів) занепокоєні заявами російських політиків про те, що Україну може не оминути доля Грузії. Нас хочуть залякати, але чим голосніше кричатимуть, тим менше ми будемо боятися.

Президія Української Всесвітньої Координаційної Ради закликає Раду Безпеки ООН вжити усіх заходів, щоб припинити воєнне протистояння в Грузії, привести південно-осетинську і грузинську сторони до переговорів, покласти край убивствам мирного населення. Росія має можливість продемонструвати не фізичну, а духовну, цивілізаційну силу, як належить великій державі, якщо вона прагне бути шанованою в сучасному світі.

Голова УВКР
Дмитро ПАВЛИЧКО

Президенту України
Віктору ЮЩЕНКУ
Прем'єр-міністру
Юлії ТИМОШЕНКО
Голові Верховної Ради
Арсенію ЯЦЕНЮКУ

Севастопольська міська організація Конгресу Українських Націоналістів, міське об'єднання "Просвіта" ім. Тараса Шевченка і Севастопольська міська організація Спілки офіцерів України вимагають розірвати угоду між Україною і Російською Федерацією щодо базування у Севастополі Чорноморського флоту.

Терористичні акти на території суверенної демократичної Грузії, знищення мирного населення перевертнями спецслужб Російської Федерації, сепаратистські демарші російських найманців, переодягнутих у грузинських військовиків, підтримка державного перевороту в Грузії так званими "осетинськими ополченцями" – справа брудних рук керівництва Росії.

Оголошення агресії миротворчою місією – безбожність, а штучне втягування України в брунатні плани націожерства – мерзенність.

Діючи від імені ООН і під виглядом миротворчої акції, Росія здійснила братовбивчу агресію на території суверенної Грузії, підтримала діючі там бандформування, знищила ряд населених пунктів і тисячі мирних громадян.

Демарш ракетно-ударної групи кораблів агресора із Севастопольської бухти в територіальні води Грузії, обстріл 10 серпня 2008 року грузинського флоту та знищення військового катера створює в очах світової громадськости негативний імідж нашої держави. Ми проти подальшого розміщення флоту мілітариста на теренах миролюбної України.

Ми звертаємося до Президента Російської Федерації із закликом одуматися і негайно припинити варварство.

Ми вимагаємо від Президента України, Прем'єр-міністра та Голови Верховної Ради допомогти захистити братню Грузію.

Ми закликаємо світову демократію засудити націожерські дії Дмитра Медведєва і його поплічників міжнародним трибуналом.

У разі неприпинення агресії ми залишаємо за собою конституційне право утворити пікети біля штабу Чорноморського флоту Російської Федерації в Севастополі.

Ухвалено на зборах партії і організацій 12 серпня 2008 р.

Севастопольська організація Конгресу Українських Націоналістів,
Севастопольське об'єднання "Просвіта" ім. Тараса Шевченка,
Севастопольська міська організація Спілки офіцерів України

ВІДГУК

У КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ АНТИІСТОРІЇ

Віталій ЗОРИЧ, Олексій БАГАТЮК,
Анатолій КОВАЛЕНКО,
члени Української громади м. Москви

У тижневику "Свобода" (№25, 7.07.2008 р., м. Київ) надрукована стаття С. Гончарова (російською мовою під назвою "Мифотворчество на костях"). На початку автор пише, що не погоджується з текстом інформації про Голодомор в Україні в 1932-33 рр. на персональному сайті Президента України. Ми ж вважаємо статтю С. Гончарова абстрактною, нелогічною та антиісторичною.

По-перше, С. Гончаров пише про голод 1931–1933 рр в СРСР без посилань на джерела і документи, причому голод, за автором, почався в 1931 р. у Центральній Азії. Термін "Голодомор" він не вживає (навіть стосовно України), тільки слово "голод". Причиною голоду в СРСР, за Гончаровим, був неврожай (засуха) у 1931 р. та суцільна колективізація (тобто тільки дві причини).

По-друге, автор статті не знає чи ігнорує документи, викладені у двох нових книгах: "Розсекречена пам'ять: Голодомор 1932–1933 років в Україні в документах ДПУ, НКВС", вид-во "Стилос", К., 2007, вид-во КМА, К., 2008 р.; С. Кульчицький "Почему он нас уничтожал. Сталин и украинский Голодомор", К., 2007 г. Згідно з матеріалами цих документальних книг засухи (неврожаю) у 1932 р. в Україні не було. Про це ми знаємо також від свідків цих подій. Аналогічно на Кубані.

С. Гончаров не аналізує технології проведення Голодомору в 1932–1933 рр. в Україні та Кубані над селянством (населення Кубані – 2/3 українці). У статті жодного слова не сказано про роботу в Україні (штаб в Харкові) спеціальної московської хлібозаготівельної комісії на чолі з В. Молотовим (працювала з 10 до 23.11. 1932 р.). Одночасно аналогічна комісія на чолі з Л. Кагановичем працювала на Північному Кавказі (з упором на Кубанський округ). В інших регіонах таких високих спецкомісій із Москви не було. Під тиском комісії Молотова були видані постанови ЦК КП(б)У та РНК УРСР, зокрема постанова "Про заходи по збільшенню хлібозаготівель" від 20.11.1932 р. Цією постановою дозволялися незаконні обшуки в селянських хатах і на земельних ділянках (пошук зерна), а також вводилися натуральні штрафи на виявлені продукти (якщо зерна не знайшли).

Ці антинародні постанови порушували права українських селян – громадян УРСР, записаних в Конституціях УРСР та СРСР 1924 р., і не мали аналогів у мирний час в XIX–XX ст.

У грудні 1932 р. в Україні та на Кубані виходили інші антинародні постанови московсько-більшовицької окупаційної влади. Наприклад, про каральні "чорні дошки" для сіл десятків районів (фактично це – страта голодом), про виселення цілих сіл і станиць у північні райони СРСР. Була також директива Сталіна і Молотова (від 22.01.1933 р.) про заборону виїзду з України та Кубані (тобто блокада цих територій НКВС та армією). Детально про цей терор голодом в Україні та на Кубані викладено у вищезгаданих книгах, інших виданнях.

Внаслідок цього голод в Україні та на Кубані наприкінці 1932–першій половині 1933 роках переріс у страхітливий Голодомор, від якого померли мільйони українських селян. Подібні каральні акції щодо селянства в інших районах РСФСР не застосовувалися, тому там Голодомору не було.

С. Гончаров пише, що в результаті голоду в СРСР в 1932– 1933 рр. померло 7,1 млн чоловік (без посилання на конкретне джерело). Відомо, що ця цифра (без розшифрування по республіках і регіонах) у 2007–2008 рр. називається державними установами Російської Федерації (МЗС, Державна Дума). Р. Медведев у своїй книзі називає цифру близько 8 млн чоловік.

Дивує й те, що автор статті згадує про такі відомі факти:

а) про значний експорт зерна із СРСР за кордон (у т. ч. із портів України). Так, в 1932 р. було вивезено 18,1 млн ц зерна (джерело – вказана вище книга Р. Медведева). Цим зерном можно було врятувати від смерти більше 10 млн чоловік;

б) про блокаду України та Кубані (РСФСР) з боку НКВС та армії, щоб українські селяни не могли виїхати в інші місця СРСР;

в) про Закон Верховної Ради України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні" (діє з 28.11.2006 р.), згідно з яким Голодомор визнається геноцидом українського народу, (в першу чергу українських селян). Очевидно, С. Гончаров не визнає факту Голодомору у 1932–1933 роках.

На підставі вищевикладених аргументів вважаємо статтю С. Гончарова антиісторичною та кон'юнктурною, а публікацію її в тижневику "Свобода" помилкою.

ДУМКА ВГОЛОС

ЯКА ГРОМАДА, ТАКА Й ВЛАДА...

Володимир ПОЛІЩУК

Минуло більше року відтоді, як я надіслав голові Маловисківської районної державної адміністрації Олександру Небозі звернення такого змісту:

"Минув уже рік, як вийшов Указ Президента України про знесення пам'яток тоталітарного режиму. Хотілося б знати, чому у нашому місті та районі досі не приступили до виконання Указу Президента України? До яких пір мулятимуть очі нашим громадянам ідоли комуністичного минулого?"

У відповідь я одержав від О. Небоги відписку, де є й таке:

"У зв'язку з тим, що даний пам'ятник В. І. Леніну знаходиться на державному реєстрі під охоронним номером..., його неможливо без спеціального дозволу демонтувати.

Також додатково повідомляємо, що дозвіл на демонтаж пам'ятників та пам'ятних знаків та зняття з них охоронних обмежень надає виключно Міністерство культури і туризму України.

Пам'ятник В. І. Леніну має велике суспільно-політичне значення для громадськості, тому доцільніше було б дізнатися і їхню думку задля попередження конфліктних ситуацій на території району".

Знаючи О. Небогу як учорашнього запеклого комуняку, іншої відповіді від нього я і не чекав. Дивує інше. Наш Президент Віктор Ющенко мляво наголошує на тому, що треба було б, мовляв, зняти символи комуно-нацистського минулого, для людського ока критикує своїх комуно-соціалістичних ставлеників у регіонах. А там усе відбувається, як у тій байці: "А Васька слушает да ест!" Якщо кавалер ордена княгині Ольги, вчорашній компартійний номенклатурник, він же голова Кіровоградської облдержадміністрації В. Моцний не реагує на Ющенкову "критику", то чого чекати від підлеглих йому небог?

Все те, що сьогодні діється в Україні, змушує дивуватися. Головний злочинець, чиє гидке зображення в арештанській робі я спалював на площі під час акції "Україна без Кучми", досі не сів у тюрму, а продовжує сите, самовдоволене життя, роз'їжджає по закордонах, роздає інтерв'ю та поради, як нам розбудовувати незалежну демократичну державу. Хоч де-юре ми живемо ніби в незалежній державі, а де-факто, що у нас наше, українське? Куди не глянь – кіно, телебачення, церква – всюди звучить мова остогидлого окупанта. І якась Галка, яка ще вчора сиділа на хуторі під Бердичевим, сьогодні, вирвавшись до Києва, відразу починає "чтокать" і "какать"...

Та Бог з нею – з тією Галкою! Але коли "чтокають" солдати та офіцери нашої армії, то не може не виникнути запитання: "І це українські вояки?"

Нещодавно започатковано акцію за відновлення в паспорті графи "національність". Особисто я вже давно закреслив у своєму паспорті російський текст і замість нього написав: "національність – українець". Але навіщо така самодіяльність? Маємо ж демократичну коаліцію у Верховній Раді, демократичний Уряд. Хіба вони не могли б прийняти справедливе рішення в питанні, яке так непокоїть людей, чию національну гідність принизили творці нинішнього українського паспорта?

Нерідко національно свідомих українців непокоїть і наша топонімія. Хіба, наприклад, не абсурд, що наше обласне місто продовжує носити ім'я більшовицького функціонера Кострікова (Кірова)? Досі перед вікнами владних чиновників, що одержують зарплату за рахунок бюджету незалежної України, стовбичить фігура чужого нам імперського діяча в кирзових чоботях, який був лютим ворогом української державности. А за рогом пролягає вулиця Леніна, на якій розташований і будинок №9, у якому знаходиться наше обласне відділення СБУ. Хіба вони не розуміють, що не личить такій службі знаходитися на вулиці з такою назвою? А хіба цього не розуміє ставленик "нашого" Президента, орденоносець "незалежної" України В. Моцний, якому доручено керувати цілою областю "незалежної" держави?

Прикро, що в нашому містечку влада і досі радянська: змінено тільки колір прапора та портрети генсека на портрети Президента в кабінетах чиновників, які розвалили економіку країни. Народ мав би боротися з теперішніми "демократичними" та ще й "українськими" окупантами. Та як з ними боротися, коли їхні високі покровителі сидять у кабінетах Кіровограда та Києва?

Але ж недаремно сказано: "Яка громада, така й влада". Тож перш, ніж змінити ситуацію навколо себе, треба щоб відбулися докорінні зміни в самих нас!

м. Мала Виска
на Кіровоградщині

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

І БУДЕ ЗОЙК ДУШІ...

Ольга ВЕРЕЩАК,
член КУН

Здрастуй, герою комуністичного тоталітарного режиму Петре Симоненко! Слухаючи твої геройські злочинно-брехливі виступи, думаю: у цій душі, напевно, поселився цілий легіон злих духів. Мабуть, рід його все життя прожив не за правдою. А як каже народне прислів'я: яблуко від яблуні далеко не котиться. Так і товариш Симоненко від своїх предків куди піде. Смакуючи з прадіда солодку невинну кров, гіркі сльози чесних людей, як він може перейти на чесний хліб? За це його легіон злих духів розтрощить, а як заворушаться його предки в пеклі, то що вони йому скажуть за те, що зрікся злочинних вчинків?

І все ж, Петре, я хочу вам порадити: зберіть своїх попередників-катюг, кровопивців, і нехай вони вам розкажуть правду: як вони морили український народ штучним голодом, тортурами, розстрілами, каторгами. То був їхній "героїзм". Ще за гетьмана Мазепи, коли царював Петро "великий", напав він на Батурин, все добро забрав, а людей вбивав усіх поголовно, лишив одну руїну і море крові, а з маленьких немовлят зробив драбину в батуринській вежі. Ось яка то була насолода! А скільки ще міст, де кров текла ріками, понівечив у нашім краї цей вінценосний кат!

У двадцятому столітті, точніше у 1941 році, коли комуністи втікали від Гітлера, вони залишили по собі сотні тисяч трупів невинних ні в чому людей. На Західній Україні в усіх тюрмах політв'язнів мордували. Біля тюрем вмикали тракторні двигуни, щоб тарахкотіли, а по камерах мордували людей, випікали очі, розпеченими ножами різали пасами тіло, дівчатам відрізали груди, в горло запихали хустки, в жіночі органи забивали пляшки. Тільки в 1941 році Галичина втратила сорок тисяч свого наймолодшого цвіту.

Після таких великих жертв Національний Провід України організував Повстанську Армію, щоб боронити в своїй хаті свою правду. УПА не нападала на чужі держави, УПА боронила в своїй хаті свій народ. ОУН–УПА були єдиними справжніми оборонцями України, своєї рідної Батьківщини. Тож вам, товаришу Симоненко, стократна ганьба за те, що ви повертаєте свій поганий язик проти України і української героїчної ОУН–УПА. Колись Україна була великою державою в Європі, жила чесним християнським життям, користувалася повагою всіх держав світу, обмінювалася з близькими і далекими країнами культурними і матеріальними цінностями, славилася на весь світ. А коли минулися Великі Мудрі Князі, тоді на нас напали кровопивці, знищили не тільки добро, але замахнулися і на українську націю. Відтоді, як повелася тяжка і сумна історія руїни, так триває і до сьогоднішнього часу. Є багато що від тих згадок: жоден кровопивця не змінить невинну людську кров на солодке дороге вино. А ще багато тих катюг вважаються ветеранами війни, а вони того фронту і не бачили. Їхні сини тепер знову підривають мир, добробут в Україні, обкрадають державу, самі наживаються. Стають капіталістами і кричать, що тільки вони можуть зробити добро народу, і то сьогодні. Але Україна їм ніколи не повірить. Недаремно вона пережила двох несамовитих фашистів – Сталіна і Гітлера, а ще був Ленін, що обіцяв українському народу: як поб'єм царя, здобудемо більшовизм, то для вас все добро, вся земля, все буде ваше. Побили царя, здобули більшовизм, та не роздали землю бідним людям, а від них відібрали все. Коли народ побачив, що обманутий, тоді весь морфлот з протестом вийшов на берег відстояти правду. Тоді "вождь" Ленін дав наказ більшовицькій армії обступити моряків, і за один день шістдесят тисяч моряків заповнили море своєю кров'ю.

Ось так воно було, товаріщ Симоненко. Час вам жити правдою, а не жадобою людської крови. Хоч ви в Бога не вірите, але знайте: Бог був, є і буде завжди! Правда запанує, а неправда з легіоном злих духів піде у вічну прірву, в огонь, і буде зойк душі, і скрегіт зубів...

м. Бережани Тернопільської області

24 серпня 1991 року Верховна Рада України проголосила Акт незалежности України, і ми юридично отримали НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ де-факто!

Якщо ж вдуматись у ці слова, то виникає твердження, що цей факт у нашій історії стався вперше, що Україна з моменту свого виникнення і до 24 серпня 1991 р. постійно була залежною. Невже ніколи не були вільними Київська Русь та Українська Козацька держава? Нібито і не воїЇ НЕЗАЛЕЖНОГО Київського князя Аскольда прибивали щит на вратах Константинополя, нібито і не існувало 1489 року – першої датованої згадки про українських вільних козаків (у листі великого князя Литовського Олександра).

А про яку Україну мовиться в Акті від 30 червня 1941р. "Про відновлення незалежности України", коли ОУН під проводом Степана Бандери у Львові зібрала Національні збори, де було проголошено Акт відновлення незалежности Української держави, створено уряд під проводом Ярослава Стецька? Відтоді це теж наше загальнонаціональне свято – День відродження незалежности України!

Тож про яких людей і про які події ведуть мову історики?

Про нашу Неньку Україну!!!

От тільки "наші" нинішні можновладці, проголошуючи в 1990 р. державний суверенітет та в 1991 р. незалежність України, навіть і про ці історичні факти не знали.

Євген ЛУПАКОВ,
бувший яничар – капітан 1 рангу окупаційного радянського війська, а нині капітан 1 рангу запасу Військово-Морських Сил Збройних Сил України

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

ДОВГА ДОРОГА ДО ВОЛІ

Хто ми, панове українські військовики запасу та у відставці?

Інакше вони зобов'язані були проголосити про відродження державного суверенітету та незалежности України!!!

Отже, 1991 року в черговий раз у свідомості наших "провідників" спрацював комплекс меншовартости українського гомосоветікуса...

На жаль, на наших землях за історично відомий період побувало немало різних загарбників та окупантів...

Зупинимося на останній комуно-московській залежності, яку "українські" комуністи називають "наданням Україні незалежности". Тут вони говорять лише про першу революцію, яка привела до розвалу бувшої царської російської імперії, внаслідок чого Україна дійсно отримала на певний час незалежність.

А що ж наші пращури не намагалися відстояти свою реальну волю?

Адже дехто в Україні і зараз стверджує, що нинішня незалежність нам дісталася безкровно, доброю волею тієї ж Москви.

Цинічна брехня!

Ось лише деякі факти 1917 року:

18 червня розпочав свою роботу Другий Всеукраїнський Військовий з'їзд у Києві, який поставив питання про українізацію 1 млн 200 тис. війська, яке знаходилося на той час на теренах України, та про організацію в Україні Вільного козацтва;

23 червня прийнято Перший Універсал Української Центральної Ради – проголошено волю українського народу "Однині творити самим своє життя" та автономію України в межах Росії (результат упевнености соціаліста Грушевського в світові комуно-російські догми);

23 червня у Києві розпочав роботу перший Всеукраїнський Селянський з'їзд;

12 вересня – 15 жовтня створено Перший Український корпус під командуванням генерала Павла Скоропадського;

21 вересня у Києві розпочав свою роботу З'їзд народів Росії (З'їзд поневолених народів Росії) з ініціативи Української Центральної Ради, який вимагав від Тимчасового уряду перетворити Російську імперію на федерацію вільних народів;

2 листопада у Києві відбувся 3-й Всеукраїнський військовий з'їзд, який вимагав негайного проголошення Української Народної республіки, активізації роботи з реальної українізації армії;

11 листопада у Києві відбувся виступ штабу Київського військового округу та одночасно перше повстання більшовиків з метою захоплення влади в місті, після придушення виступів в Києві остаточно встановилася влада Української Центральної Ради;

11 листопада прийнято Декларацію Генерального секретаріату, за яким проголошувався курс Української Центральної Ради на цілковиту автономію України.

20 листопада ухвалено III Універсал Української Центральної Ради, який проголошував про створення самостійної Української Народної Республіки (УНР) в етнічних межах, але у федеративному зв'язку з іншими вільними народами колишньої московської імперії;

Вояки УНР під час відпочинку

25 листопада розпочалося формування Галицько-Буковинського куріня січових стрільців (командир – сотник Г. Лисенко), в подальшому однієї із кращих військових частин Армії УНР;

6 грудня за погодженням з Українською Центральною Радою було утворено оперативно-стратегічне об'єднання збройних сил в Україні з військ царської російської армії Південно-Західного та Румунського фронтів – Український фронт, який складався значною мірою із українізованих частин;

9 грудня укладено перемир'я на Південно-Західному та Румунському фронтах (Український фронт) і Чорноморському флоті;

10 грудня 1917 р. Українська Центральна Рада ухвалила рішення про приналежність Холмщини і Підляшшя до Української Народної Республіки. Це рішення було підтверджено Брест-Литовським миром 9 лютого 1918 року, за яким ці території визнавалися приналежними до УНР. (Ризький же договір Росії 1921 року узаконив польську окупацію цих земель.)

І ось тут Ленінська банда зрозуміла, що втрачає Україну.

А без хліба, вугілля та інших ресурсів України Росія існувати не могла!

Починається "Друга Полтавська трагедія", яка за менший історичний термін мала страшніші наслідки для України.

17 грудня 1917 р. Рада Народних Комісарів Росії, керована В. Леніним, направила Центральній Раді України "Маніфест до українського народу з ультимативними вимогами до Української Ради" як пропагандистський акт з метою виправдати неоголошену війну більшовицької Росії проти Української Народної Республіки.

Через п'ять днів війська В. Антонова-Овсієнка захопили Харків і перетворили його в центр антиукраїнських сил, які розпочали формувати армію М. Муравйова для походу на Київ.

25 грудня 1917 р. у Харкові українські маріонетки-більшовики, за підтримки російської зброї (військ В. Антонова-Овсієнка), провели Перший Всеукраїнський з'їзд рад, який проголосив створення Радянської України Радянської Народної Республіки та створив маріонетковий уряд – Народний Секретаріат, який після падіння "Радянської УНР" втік до Москви.

30 грудня 1917 р. Рада Народних Комісарів Російської Соціалістичної Радянської Федеративної Республіки у Петрограді визнала незалежність своєї маріонеткової Української Народної Республіки.

3 січня 1918 р. повноважні представники Франції і Великої Британії генерали Табуї та Д. Багге офіційно оголосили про визнання їх державами Української Народної Республіки.

14 січня 1918 р. делегація Української Народної Республіки у складі прем'єр-міністра В. Голубовича, М. Левитського, М. Любинського, М. Полоза і О. Севрюка прибула на мирні переговори у Брест, зініційовані Раднаркомом РСФСР. Спираючись на штики військ російсько-більшовицької армії Антонова-Овсієнка, Л. Троцький заявив про неправомочність української делегації представляти інтереси всієї території України, оскільки значна частина її зайнята більшовицькими військами, а в складі російської делегації є повноважні представники українського радянського уряду Є. Медведєв та В. Шахрай.

22 січня 1918 р. Грушевський та Винниченко "прозріли", коли окупант був уже на підступах до Києва – відбулося проголошення Самостійності України IV Універсалом Центральної Ради (знову ж таки не відновлення самостійности!). Представники Четвертинного союзу вдруге визнали повноваження української делегації і зажадали від Росії визнання незалежности України та виведення окупаційних військ з її території.

Російська делегація була змушена визнати право української нації на самовизначення і визнала правомочність української делегації, а за тим і представники Четвертинного союзу (Німеччина, Австро-Угорщина, Туреччина і Болгарія) визнали її правомочність представляти український народ. Результатом цих дій правочинної української влади стало те, що вже 9 лютого 1918 р. на цих переговорах у Бресті країни Європи визнали Центральну Раду повноважним представником українського народу, західні і північно-західні кордони України встановлювалися: Тарноград-Білограй-Щебрешин-Красностав-Пугачів-Радин-Межиріччя-Сарнаки-Мельник-Високо-Литовськ-Кам'янець-Литовськ-Пружани-Вигоновське озеро.

Щоб організувати централізовану владою відсіч загарбникам, 6 січня 1918 р. на загальних зборах Галицько-Буковинського куреня січових стрільців під командою Є. Коновальця було прийнято рішення передати курінь у розпорядження Центральної Ради.

Навіть в умовах фактичної окупації відбувалася демократизація влади в Україні.

22 січня 1918 р. відбулися вибори до Українських установчих зборів, а наступного дня у Києві пройшов Перший Український морський з'їзд, підготовлений і проведений керівним органом моряків-українців – Українською морською радою. (На жаль, в 1991 році, створивши Спілку офіцерів України, ми, моряки-українці, не знаючи на той час своєї правдивої історії, не відновили Українську морську раду, не стали поруч свого Головнокомандувача ЗСУ – Президента України під час приведення ним до присяги українському народу командувачів округів і Командувача Чорноморським флотом...).

Вже 14 січня 1918 р. Центральна Рада видала закон про підпорядкування їй Чорноморського флоту та затвердила "Тимчасовий закон про фльоту УНР", розроблений новоствореним Міністерством морських справ на чолі з Д. Антоновичем.

І це в той час, коли Росія фактично вже вела неоголошену війну проти України!

22 січня 1918 року в Києві було проголошено незалежність України. А вже 26–30 січня в Одесі відбулися жорстокі бої між більшовиками та військами УНР; 31 січня більшовики, скориставшись з того, що Кримсько-татарський курултай розпочав з ними переговори, безперешкодно захопили владу в Сімферополі;

Цинізм і жорстокість москалів переоцінити неможливо!!!

29 січня 1918 року було оголошено стан війни з РРФСР. На Малій раді затверджено закон про створення Добровільного війська, тим часом у Києві російські більшовики зініціювали збройний виступ частини гарнізону робітників заводу "Арсенал" проти Центральної Ради УНР з метою відтягнення регулярних військ з українсько-російського фронту та прикриття прямої збройної агресії проти Української Народної Республіки.

29 січня 1918 року біля Бахмача відбулися жорстокі бої між червоногвардійськими частинами Антонова-Овсієнка та військами УНР.

30 січня – 9 лютого 1918 р. тривала героїчна оборона Києва від російсько-більшовицьких військ.

70 тисячний київський військовий гарнізон оголосив про свій нейтралітет. І це після того, як ще 31 січня 1918 року більшовицький полковник М. Муравйов під час штурму Києва видав наказ про "безпощадне знищення офіцерів, гайдамаків, юнкерів, монархістів і всіх ворогів революції". На його виконання, серед інших військових, 10 лютого 1918 року у Києві моряками Муравйова був розстріляний разом з командиром 1-ї дивізії 1-го українського корпусу П. Скоропадського генералом Я. Гандзюком (1863–1918) інший український військовий діяч, генерал-майор Я. Сафонов (1872–1918), за відмову перейти на службу до Червоної армії. На що надіялися "професійні військові"? На офіцерську честь? Та ж вона була відмінена більшовицьким переворотом ще в 1917 році.

І навіть ця кривава комуно-московська вакханалія не додала прозріння професійним українським військовим УГА, які перейшли на бік Червоної армії. "Вдячний москаль" арештував начальника штабу Української Галицької армії генерал-майора Густава Ціріца (1872–1920), а на початку серпня 1920 року розстріляв його в підмосковному таборі для військовополонених Кожухові разом з командуючим армією генералом О. Микиткою. Згадаймо, після Полтавської трагедії московський цар Петро І запросив на святкування перемоги над Карлом XII полонених його генералів і не запросив жодного з українських козацьких керівників, які зрадили Мазепу і перейшли на бік Петра...

Закінчення у наступному числі.

ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

ОДКРОВЕННЯ ОЛЬГИ БОГОМОЛЕЦЬ

– Я не професіонал. Але Володимир Сивкович каже, що в нього є книга, і там фото людей з такими ж проявами хвороби, як у В. Ющенка.

– Покажіть мені хоч одну книгу, де буде показано, що розацеа є на спині, животі, стегнах і сідницях. Розацеа проявляється тільки на обличчі.

А, крім того, книга є й у мене, і я з задоволенням покажу її всім охочим. І там, у пацієнтів, висип такий самий, який був у Віктора Андрійовича.

– А версія щодо прокази?

– А про бджоли ви не забули? Насправді, тут взагалі не виникає проблем, тому що є специфічна картина кожного захворювання. Це просто домисли і фантазії announce непрофесійних...

– А про бджоли ви не забули? Насправді, тут взагалі не виникає проблем, тому що є специфічна картина кожного захворювання. Це просто домисли і фантазії неписьменних обивателів від медицини.

– Але я сам бачив фотографію людини, хворої проказою, і це дійсно схоже на фотографії Президента.

– Клінічні прояви при лепрі (тобто проказі) і те, що було у мого пацієнта, аж ніяк не пов'язані. Лепра – це захворювання, що протікає десятиліттями.

Перший прояв – на шкірі з'являються гіпопігментовані плями. Потім розвивається порушення чутливості. Людина перестає відчувати холод, є прояви захворювання і на долонях.

У Віктора Андрійовича були кісти, а при лепрі утворюються вузли, виразки, що не мають больової чутливості, тому хворим з лепрою знеболюючі не потрібні. Навіть носи без лікування в людей, хворих проказою, відпадали безболісно.

– У перші дні отруєння дуже багато людей говорили про можливе введення Віктору Ющенкові стовбурних клітин...

– Усі ці версії до такої міри безглузді, що для фахівця, який розуміє весь механізм дії і наслідки, вони виглядають смішними.

– В одному зі своїх останніх інтерв'ю Давид Жванія говорив про те, що у Віктора Ющенка банальне запалення трійничного нерва. Ви можете спростувати цю версію?

– Версії висуваються і спростовуються професіоналами в одній і тій же сфері. Але, поважаючи думку "дерматополітологів" і "політкосметологів", поясню, що неврит або запалення трійничного нерва не дає таких уражень шкіри.

Тим більше, це не може призвести до ураження шкіри по всьому тілу, оскільки трійничний нерв відноситься до V пари черепно-мозкових нервів і має 3 гілки: очну, верхньо- і нижньощелепну.

Неврит трійничного нерва дає порушення чутливості і моторики залежно від того, яка гілка уражена. Більше ніяких клінічних проявів він не має. Більше того, жодного відношення до шкіри плечей, сідниць, живота і стегон він теж не має.

– Але, наскільки я знаю, коли Ви приймали Віктора Ющенка в грудні, у нього була асиметрія обличчя?

– Ні. На момент прибуття в клініку її не було. Як не було і протягом усього наступного періоду. Але я розумію, про що ви говорите. Мені здається, асиметрію я бачила по телевізору, коли він виступав у вересні або жовтні.

Така асиметрія цілком вписується в концепцію інтоксикації внаслідок токсичного ураження. Тому що надалі у Віктора Андрійовича було тимчасове порушення чутливості в області стоп і сильний біль у спині і ногах.

– Як це пов'язано з токсичністю?

– Коли токсин потрапляє в кров, він впливає і на нервові закінчення. Тому на момент загострення могли бути будь-які неврологічні розлади, які зникають у міру того, як токсин виводиться з організму. Коли ж Віктор Андрійович прибув у клініку, залишалися тільки сильний біль у ногах і порушення чутливості.

– Хто оплачував Ваші послуги?

– Це досить дивне запитання. Мої послуги ніхто не оплачував, тому що я вважала і зараз переконана, що бути лікуючим лікарем Президента, і взагалі, полегшити страждання будь-якої людини – велика честь. І навіть препарати, які потрібно було брати із собою, я не довіряла купувати нікому. Відповідальність була на мені.

– Може, Вам не давали грошей, але могли віддячити в інший спосіб?

– Лікування в Женеві я не можу оцінити. Я не можу говорити про те, як і що там робилося. А те, що робила я, не можна виміряти грішми. Просто тому, що для лікування Віктора Андрійовича в клініці не використовувалися ні дорогі апарати, ні дороге устаткування – тільки мої руки й інтелект.

– Але якби до Вас зараз прийшов пацієнт, у скільки би йому це обійшлося?

– Я не розумію, чого ви намагаєтеся домогтися. Нічого б не коштувало. Тому що, Слава Богові, жодному пацієнтові в клініці такі процедури ми ніколи не робили і, сподіваюся, робити не будемо, тому на них і прейскуранта немає.

Ольга БОГОМОЛЕЦЬ із Павлом АЛЬОШИНИМ, керівником особистої охорони Президента Віктора Ющенка. Румунія, 2005 рік.

– Ні.

– У це складно повірити.

– Комусь – можливо. Дивлячись, що розуміти під подякою.

Відвідування Віктором Андрійовичем з родиною моїх концертів, виставок, його довіра не тільки як Президента, а і як людини – хіба можна це висловити в портфельно-крісельному або грошовому еквіваленті?.. Мене ніколи не приваблювала влада і кайдани матеріальних благ. Хтось любить владу, а хтось – людську повагу.

У мене немає доступу і ніколи не було ні до яких майнових питань, я не користувалася ні бюджетними грішми, ні санаторіями, ні іншими преференціями. Я вільна людина.

У мене є бізнес. Є улюблена робота. Мені довіряють найдорожче – здоров'я і красу близьких людей і дітей. Мені довіряє Президент. І це те, чим я дорожу. Хіба цього мало?

Єдине, я просила Віктора Андрійовича підписати лист про заборону забудови парку і зруйнування Олександрійської лікарні. Він підписав його, і навіть не одного, але дотепер проблема не вирішена.

Війна триває з 2004 року і продовжується донині. На нашій стороні – правда, на стороні забудовника – влада, гроші і депутати від БЮТ.

– Можливо, Вам робились якісь подарунки?

– Мені робилися подарунки на день народження і свята – букети квітів від Катерини Михайлівни або Віктора Андрійовича. Коли я народила меншу дочку, Катерина Михайлівна подарувала мені чудову книгу про материнство і комбінезон для Сонечки.

– Скільки в загальному коштувало лікування Віктора Ющенка з моменту приходу до лікарів і до сьогоднішнього дня?

– Але Ви в принципі обговорювали питання оплати Ваших послуг з Віктором Ющенком?

– Ні. Ми ніколи з Віктором Андрійовичем не обговорювали ці питання. Я обговорювала питання оплати праці з Катериною Михайлівною... Вона вважала, що моя робота має бути оплаченою, але я не хотіла офіційно оформлятися на роботу, і, відповідно, не була оформлена. Це була моя добра воля.

Єдине, що є – мій службовий закордонний паспорт, що зберігається в Секретаріаті Президента. І потім, у мене просто не поставало питання про те, що мені нема за що жити.

Якщо говорити про цілодобову відсутність, відрив від родини, то немає таких грошей, які могли б це компенсувати. Про те, чим я займаюся, знали тільки чоловік і деякі співробітники клініки. А моя родина, діти і знайомі не знали про це протягом року.

– Це була вимога чи Ваше власне рішення?

– Просто тоді накал ситуації був зовсім іншим. У повітрі витали питання про отруєння, імпічмент, плелися політичні інтриги... Я взяла на себе професійну відповідальність стати особистим лікарем Президента в той час, але хотіла вберегти дітей і близьких від втягування в політичний фокус.

– Складається враження, що, оскільки Ви не бачили справжньої історії хвороби, – змушені покладатися на версію, яку Вам фактично нав'язали. Ви не боїтеся, що будь-які Ваші слова можуть бути використані, і саме тому Вам дали дозвіл на інтерв'ю?

– Не боюся, оскільки говорю тільки те, що було насправді, говорю правду. А на стороні правди – Бог. І саме тому я не можу констатувати, яка конкретно речовина була введена, оскільки я не лаборант-токсиколог, і сама аналізи не проводила.

Але я, як клініцист, можу заявити в будь-якому ЗМІ, з будь-якого екрану про те, що клінічних проявів тих захворювань, що ви перерахували – герпесу, наслідків пластичної операції, введення стовбурних клітин, "Ботокса", панкреатиту у Віктора Андрійовича не було.

Було своєчасно не діагностоване токсичне ураження підшлункової залози, інтоксикація і реакція шкіри. І все, що було зроблено на той момент, було зроблено так, щоб полегшити стан Президента, не нашкодити всьому наступному процесові одужання, а закласти його фундамент.

І та реабілітація, що зараз іде, йде саме завдяки тому, що правильно була обрана тактика і проведене відповідне лікування.

– Як лікаря Вас не ображає те, що вам не показали історії хвороби? Або те, що в країні офіційно поширюється версія про діоксин, і при цьому в жодного лікаря в Україні немає підтвердження цього, крім якихось аналізів за кордоном?

– Повинна констатувати, що, на жаль, в Україні немає жодної лабораторії, що могла б зробити такі аналізи. А що мене дійсно ображає, то це те, що в пресі всілякі діагнози ставлять і обговорюють люди, далекі від медицини, тим самим порушуючи основи законодавства України про лікарську і медичну практику.

Адже постановка діагнозу – це перший і найважливіший етап лікування. А лікувати мають право тільки люди з відповідною медичною освітою.

– Зараз Віктору Ющенку роблять ся процедури, подібні до тих, що робили Ви?

– У тих процедурах вже немає необхідності. Усі процедури, що були зроблені тоді, заклали фундамент того, щоб його зовнішній вигляд значно поліпшився. І це ви спостерігаєте сьогодні.

– Для того, щоб зробити наслідки захворювання максимально непомітними, усе одно знадобиться якась пластична хірургія?

– Віктору Андрійовичу пластична хірургія не потрібна, оскільки не прибере залишкових явищ. Найбільш виражені зараз на шкірі атрофічні фляки. Вони виникли внаслідок загоєння кіст, коли шкіра втягується всередину.

І щоб прибрати ці фляки, у хірургічному втручанні немає необхідності. На сьогодні є ефективні неоперативні види втручань – фракційні технології, лазерні технології, що дозволяють повністю розгладити шкіру. Але рішення щодо проходження будь-яких естетичних процедур, у першу чергу, залежить від пацієнта.

– Ми побачимо колись Віктора Ющенка таким, яким він був до вересня 2004 року?

– Мені здається, машину часу ще не винайшли. Незалежно від хвороби шкіра кожної людини з роками змінюється. Тому говорити про те, що відбудеться якесь омолодження і повернення до колишньої ситуації, не можна. Можна зробити так, щоб ознаки хвороби стали практично непомітними.

Але за це можна братися тільки тоді, коли будуть виведені всі критичні дози діоксину. Зараз ще триває процес відновлення організму.

Мустафа НАЙЄМ
(Подається у скороченому варіанті)
(http://www.pravda.com.ua,
16–17 липня 2008 р.)

Закінчення. Початок у попередньому числі

Вихід у світ книги "Націоналізм. Нариси" (Київ, Видавництво ім. Олени Теліги, 2007 р., 112 с.) одного з чільних ідеологів українського націоналізму, члена Центрального Проводу ОУН, голови Київської ОУН, автора багатьох фундаментальних праць з історії і теорії розвитку українського націоналізму (зокрема "Український націоналізм: дослідження, інтерпретації, портрети", "Уроки націоналізму", "Олена Теліга: життя і творчість", "Битва за Волинь", "Слово, що стало зброєю") Богдана Червака засвідчив, що український націоналізм виступає консолідуючою силою не лише української нації, а й усього українського суспільства, навіть попри те, що в реаліях сучасної України існує загроза дискредитації українського націоналізму як складової суспільно-політичного процесу.

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

КОНСОЛІДУЮЧА СИЛА НАЦІОНАЛІЗМУ

Микола СИМЧИЧ

Вже перелік розділів цієї книги, презентацію якої нещодавно провели обласна та міська ОУН в Івано-Франківську ("Що таке націоналізм", "До питання про історію націоналістичного руху", "Дмитро Донцов", "Микола Сціборський", "Націоналісти в незалежній Україні", "Про єдність націоналістів", "До питання про державне визнання боротьби ОУН і УПА", "Що таке солідаризм?", "Геополітичні виклики", "Інформаційний експансіонізм", "Націоналізм як ідеологія утвердження національної державності", "Місія українського націоналізму", "Де праві?" та ін.) показує, що цей широкий тематичний діапазон несе ідею примирення й об'єктивної оцінки тих історичних постатей (Донцов, Сціборський) і тих суспільних, філософських та світоглядних концепцій, які ще недавно були забороненими, шельмованими і замовчуваними.

Чому в усій Україні зарясніли вишиванки з національними візерунками, символи християнської віри, зазвучали ще недавно забуті колядки, гаївки, народні, стрілецькі і повстанські пісні, чому народ України потягнувся до свого, до національного? Чому не тільки широкі народні маси, а й окремі державні мужі, представники опозиційно-ліберальних середовищ несподівано пройнялися "націоналізмом"? На ці запитання книга Богдана Червака дає переконливу і вичерпну відповідь: "Звернення до "націоналізму" – результат усвідомлення геополітичних, економічних і політичних реалій. У сучасному світі, де політична й економічна конкуренція спроможні відкинути будь-яку державу на узбіччя цивілізації, лише націоналізм як оперта на власні сили спроможний вберегти державу та її народ від цивілізаційної катастрофи. Це розуміють у світі. Це починають розуміти в Україні".

На жаль, в Україні ще багато людей, які не бажають розуміти потреб і законних прав корінної нації українців у своїй державі. Московсько-окупаційний тоталітаризм залишив у свідомості окремих представників нацменшин в Україні переконання, що українці, як і в часи комуно-московської окупації, не мають права вшановувати своїх національних героїв і борців за волю України, не мають права вивчати правдиву історію не лише України, а й світу, зокрема, історію Другої світової війни, не мають права розвиватись як вільна європейська нація.

Цими днями до мене звернувся голова Івано-Франківської станиці колишніх вояків УД УНА "Галичина" Володимир Малкош і показав взятий з інтернету коментар департаменту інформації і друку Міністерства закордонних справ Російської Федерації у зв'язку із зверненням представників Російської общини Івано-Франківської області до Президента Російської Федерації Д. Медведева з приводу відзначення 65-річчя утворення дивізії "Галичина". Наведемо цитату з цього "коментаря" мовою оригіналу: "Вызывает крайнее недоумение, что представители официальных структур Ивано-Франковской области фактически поддержали "чествование" бывших эсэсовцев, на совести которых сотни тысяч казненных украинцев, русских, евреев, белорусов, людей других национальностей из числа граждан СССР и стран Восточной Европы. Подобная линия официальных властей, включая присвоение звания Героя Украины капитану войск СС, командующему Украинской повстанческой армии Р. Шухевичу, противоречит решениям международного Нюрнбергского трибунала, который признал преступными эсэсовские формирования". Сам факт появи цього "коментаря" МЗС Російської Федерації – це втручання у внутрішні справи незалежної України, як і заява "У зв'язку з діями в Україні щодо колишніх військовослужбовців дивізії "Галичина", ухвалена Держдумою Росії в 2002 році. Ми їм не дорікаємо, що вони вшановують "бывших эсэсовцев" – т. зв. РОА під командуванням генерала Власова і йому подібних, – чи Сталіна і його прибічників, які знищили десятки мільйонів представників різних націй, але найбільше українців. Голодомор в Україні впродовж тільки одного "мирного", урожайного 1933 року скосив лютою голодною смертю понад 7 мільйонів ні в чому невинних мирних українських хліборобів.

У книзі "Націоналізм" маємо юридично вивірену відповідь на подібні "коментарі" наших північних сусідів: "Зрозуміло, – пише Б. Червак, – що утвердження української національної ідеї неминуче поставить проблему співіснування корінної нації і національних меншин... Адже зараз вже замало апелювати до твердження про свідому і добре продуману імперську політику Москви, яка провокує міжнаціональні конфлікти. Проблема національних меншин потребує диференційованого підходу. <...> Ставлення національних меншин до державної незалежності буде визначати політику українців щодо національних меншин. Ті національні меншини, які допомагають нам у розбудові держави, або ж, принаймні, не заважають, мають користуватися усіма правами громадян України. Корінна нація зобов'язана всіляко сприяти задоволенню культурних проблем цих національних меншин. Але до тих національних меншин, які відкрито виступають проти нашої незалежності, наше ставлення має бути адекватним, як до кожного ворога нашої державності, без огляду на національність".

"З висоти сьогодення, – продовжує Б. Червак, – дивізію "Галичина" слід однозначно трактувати як українське військове формування, що вело бойові дії проти окупантів. І те, що дивізія воювала під чужими прапорами, лише підкреслює трагедію українського народу, який був змушений саме в такий спосіб боротися за визволення Батьківщини. Це підтверджується і тим, що на Нюрнберзькому суді, який розглядав злочини фашизму, дивізія не звинувачувалася у скоєнні злочинів.

Більшість ветеранів-дивізійників були репресовані радянською владою саме за те, що "хотіли самостійної України".

Під час презентації книги я звернувся до Б. Червака, якого знаю не лише за його публікаціями, а й за спільною працею в ОУН, з пропозицією конкретизувати основоположні постулати націоналізму стосовно сучасних суспільно-політичних і геополітичних реалій, зокрема тезу про "оперта на власні сили". Тут треба дивитися правді у вічі: якщо сього часу не змогли захистити Україну "папашками" і "шмайсерами", то було б наївно сподіватися сьогодні захистити Україну цією ж зброєю перед ядерними ракетами "старших братів". Тут треба мислити і діяти реалістично і адекватно ситуації: або вести мову про відновлення ядерного статусу для самозахисту держави Україна, або якнайшвидше втікати під "парасольку" колективної безпеки країн НАТО. Треба сісти за стіл і, як вчить нас Президент України Віктор Ющенко, підрахувати, який варіант буде дешевшим. Із підрахунків, із досвіду наших сусідів, які вже вступили до НАТО, очевидно, що жити в структурі НАТО буде і безпечніше, і дешевше. Така позиція співпадає із "Політичною декларацією 17-го Великого Збору Українських Націоналістів", наведеною у книзі Б. Червака: "Організація Українських Націоналістів загалом підтримує зовнішньополітичний курс Президента Віктора Ющенка, спрямований на європейську та євроатлантичну інтеграцію країни, оскільки лише в колі провідних європейських держав Україна може забезпечити власну національну безпеку". Як пише у своїй книзі "Український вибір" відомий політолог Юрій Бадзьо: "вступ до НАТО – безперечна потреба українського вибору".

Дискусійною виявилась і теза Б. Червака про ренесанс сучасного українського націоналізму, який автор пов'язує із "світоглядною кризою", що її переживають як парламентські сили, так і позапарламентські націонал-демократичні партії.

Консолідуючими не лише для правих сил, а й для всієї української нації могли б стати протести, акції і заходи проти написання спільної з Росією історії для школярів. Це жах, коли навіть у школах на моїй рідній Гуцульщині вчать, що слово "Україна" означає "окраїну Росії". Та ж, люди добрі, схаменіться, адже на місці Москви, столиці Росії, за висловом О. Тягнибока, "ще жаби квакали", коли Русь-Україна була могутньою центральноєвропейською державою, а на місці теперішніх російських територій були улуси монголо-татарських ординців. І цього не треба соромитися, це – історія. Писати спільну з Росією, себто виправлену історію – це знову ставати завойованим рабом-кріпаком.

Черговим напрямом консолідації правих сил, і в першу чергу націоналістів, мали б стати спільні рішучі протести проти цинічного приниження і глумлення над нашою державною незалежністю і над українською нацією – спільного з Росією святкування 300-ліття Полтавської битви, де Україна була знищена як самостійна козацька держава, статус якої було закріплено навіть у Переяславській угоді 1654 року.

А ще не забуваймо, що "увертюрою" Полтавської битви була різанина в Батурині, де російські війська Меншикова вщент вирізали і закатували не лише оборонців гетьманської столиці, а й усіх її жителів, не пожаліли навіть маленьких дітей, яким трощили голівки, закладаючи їх у розколені колоди. Як нам, українцям, це святкувати? Не виключено, що "старші брати" незабаром змусять нас святкувати і Голодомор – геноцид українців 1932–33 років. Пора і нам, і росіянам дивитися на історичні факти неупереджено, з науково-обгрунтованою об'єктивністю і послідовністю.

Богдан Червак був співдоповідачем на Пленарній нараді Проводу ОУН, яка нещодавно відбулась у Києві і на якій в доповіді виконувача обов'язків Голови ОУН Миколи Яковини сформульовано місію ОУН в сучасних умовах: "...український націоналізм має стати складником ідеології всіх сил, що змагаються за розбудову Української держави – і консерваторів, і лібералів, і соціал-демократів. Головним завданням ОУН сьогодні є опікування розбудовою Української Нації". Саме цю вагому і відповідальну місію виконує книга Богдана Червака "Націоналізм", прочитавши яку, доходимо висновку, що сила націоналізму не в розбраті, а в консолідації всіх здорових політичних сил і громадських організацій, у мобілізації їх на розбудову і утвердження української модерної України.

м. Івано-Франківськ

СВЯТИНЯ ПІД БРОДАМИ

Вшанування воїнів дивізії "Галичина" у 64-у річницю битви під Бродами позначилося відправленням панахиди перед каплицею на меморіальному дивізійному цвинтарі біля Золочева з покладанням квітів та вінків. Там знаходяться 600 могил, увінчаних стрілецькими хрестами. Також покладено квіти до військового поховання у селі Підгірцях. Пізніше відкрито і посвячено пам'ятник воїнам дивізії "Галичина" на горі Жбир у селі Ясенові, за 20 км перед містом Броди, де дивізія зустріла і затримала наступ на Захід Червоної армії у липні 1944 року. Новий пам'ятник поставлено на місці підірваного і знищеного спецпідрозділом Радянської Армії, що двічі прилітав гелікоптером у ніч 18 червня 1991 р. Вперше пам'ятник героям дивізії "Галичина" відкрито 26 травня 1991 р. Отже він простояв неповний місяць. Ініціатором його спорудження було тоді Львівське Студентське Братство. Засоби масової інформації замовчували ці події. Тепер же Бродівська районна рада прийняла на

своїй сесії рішення відновити пам'ятник, який представляє собою струнку колону восьмиметрової висоти, увінчану хрестом з дивізійною емблемою – галицьким левом. Відправу й посвячення пам'ятника провели отець Антон Путько з Івано-Франківська та два місцеві священики з церковними процесіями та хором. Виступали з промовами представники влади. У святі брали участь понад 50 ветеранів дивізії "Галичина". Наприкінці свята група молоді зі Львова відтворила сценку "прориву з Бродівського котла", яку влаштовано у наближеній до правдивої воєнній обстановці, в оригінальних одностроях зі зброєю в руках.

Організаторами свята стали Братство Першої УД УНА, Конгрес Українських Націоналістів, Товариство пошуку жертв війни "Пам'ять", Центр Національного Відродження ім. С. Бандери, Громадсько-політичне об'єднання "Українська справа", Молодіжна громадська організація "Сокіл", Молодіжний Націоналістичний Конгрес, Всеукраїнське Об'єднання "Свобода", Народний Рух України, Українська Народна Партія.

Ветерани дивізії "Галичина" щиро вдячні усім прихильникам дивізії і радіють, що, нарешті, дочекалися визнання.

Володимир МАЛКОШ,
Івано-Франківськ

КАРБ ПАМ'ЯТІ

ВШАНУВАННЯ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Пам'ять великої доньки України на Байковому цвинтарі вшанували квітами делегації земляків з древнього Звягеля, від Житомирської обласної держадміністрації, від Української партії, Конгресу Українських Націоналістів та кияни, які прийшли за покликом свого серця до могил Лесі Українки та славного роду Косачів.

Справу визволення України, яку вистраждав усім своїм життям пророк України Тарас Шевченко, підхопили і творчо продовжили великий філософ й не менш великий поет, наш славетний каменяр Іван Франко та геніальна донька України, поетеса світового рівня – Леся Українка. Свідомо взятим літературним йменням "Українка" поетеса кинула виклик безмежному морю малоросійства, яке затоплювало тоді майже всю Україну.

Все своє свідоме життя Лариса Косач провела у постійній боротьбі із фізичною недугою, а ще більше в боротьбі з духовною недугою своєї батьківщини – з історичною амнезією українського народу.

І сьогодні, споглядаючи з висоти 95-річної відстані, коли не стало (лише фізично!) великої поетеси і будителя рідного народу, маємо визнати: Леся Українка виявилася цілковито правою в своєму пророчому "Contra Spem Spero", і Україна, попри всі царські і радянські страшні злочини проти всього українського, таки здійснилася! Вона стала вільною, як хотіла і жертовно боролась за те наша свята українська трійця: і великий Шевченко з Франком, і не менш велика геніальна Леся Українка.

Україна ще не така, якою б вони, та й ми всі, нині сущі, хотіли її бачити – квітучою і щасливою, але вона обов'язково такою буде! Потрібен час та національну згоду в країні, проти якої так несамовито воює й нині хижа Москва, яка ментально зовсім не змінилася з часів Лесиної "Боярині".

Тож будьмо пильними, українці, в нашій постійній боротьбі за нашу велику, вистраждану мільйонами Незалежність!

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

ЯРМАРОК

КУЛЬТУРНИЙ ПЛАСТ СОРОЧИНЦІВ

Мабуть, не помилюся, коли скажу, що для більшости з нас Полтавщина асоціюється з великим українським письменником Миколою Гоголем, точніше з його безсмертними персонажами – ковалем Вакулою, красунею Оксаною, чарівною Солохою, Пузатим Пацюком, усюдисущим Чортом і, звісно ж, Сорочинським ярмарком. Власне це дійство є одним із небагатьох живих мостів, що поєднує сучасне з минулим.

Катерина БОРИСЕНКО, літературознавець

Минулого тижня вирував Сорочинський ярмарок – яскрава згадка старожитньої України. Отієї, яку старанно руйнували протягом трьох століть, і в двадцятому здається звели нанівець, – а вона, наперекір усьому, пробивається з глибин генетичної пам'яти, змушуючи знову й знову повертатися на Хортицю, чи до храмів Чернігова, чи, вдаривши лихом об землю, запрягати волів (себто, сідати в маршрутку) і їхати до Сорочинців.

І чого там тільки не було: вишиванки, опішненська кераміка, петриківський розпис, косівська різьба, мед, калачі, бублики, навіть чорти (щоправда, виняткова глиняні)... Складалося враження, що ти втрапив на сторінки улюбленої книжки, бо все тут якесь до болю рідне: й воли, що дивляться на тебе по-дитячому наївними очима, й бабця із свистунами, що старанно рекламує свій продукт, і навіть кавуни з динями, що ніби посміхаються, розігрітими на сонці боками. Усе це – частина величезної ярмаркової культури, створеної українцями й на сьогодні, на жаль, майже втраченої.

До речі, й наша література рясніє згадками про ярмарки. Приміром, Григорій Квітка-Основ'яненко подає напрочуд яскраву картинку ярмарку в Липцях – пригадуєте, отого, на якому маляр виставив "салдацький патрет", змальований так справно, що всі сприймали його за живого й віталися. А як соковито Остап Вишня змальовує ярмарковий гармидер (у кращому сенсі цього слова) початку XX століття!

Таких прикладів можна віднайти ще досить багато. І скрізь ярмарок буде поставати як унікальне видовище, своєрідний театр під відкритим небом, учасником якого були всі охочі. Відтак можемо говорити про потужну традицію, яку нас змусили забути, а також поживу для розмислу: чи не спробувати почати ярмаркувати "інтенсивніше", себто не лише в Сорочинцях.

Мені можуть заперечити: мовляв, ярмарок – це ж попса, кітч. Так, це попса й кітч, але такий, що має національне підложжя, а отже – унікальний. Це вам не матрьошки, якими торгують (sic!) біля підніжжя Тарасової гори в Каневі чи на Андріївському узвозі. І це не "девочкі" в "одязі", що віддалено нагадує купальники, які "співають і танцюють" на "общепонятном", про своє, "про женское"... ЦЕ – ЯРМАРОК!!! Де на тебе чатують несподіванки й де нуртує дух споконвічної України, де душі світло й радісно.

...Ось лише наші владці не хочуть цього розуміти. Ні, можна приїхати до Сорочинців, аби демонстративно, "на камеру", подоїти корову або купити солом'яного бриля чи вишиванку, все на ту ж "камеру". А можна й профінансувати низку наукових досліджень, присвячених нашій ярмарковій культурі, й видати їх таким накладом, щоби купити й дізнатися про цю традицію міг кожен бажаючий. Можна внести зміни до шкільної програми, аби діти на уроках праці, замість "міщанської науки" про нарізання салату олів'є, кройіння нічних сорочок чи випилювання лобзиком вивчали основи народної вишивки (причому в кожному регіоні насамперед своєї), лозоплетіння, різьби, врешті, вчилися готувати страви національної кухні. Можна укласти нові програми й, нарешті, знову вивчати Гоголя в курсі української літератури (як це, до речі, було до середини тридцятих років минулого століття). Можна потроху відроджувати ярмарки по всій Україні. Можна – але до того треба докласти зусиль. Ясна річ, три хвилини подоїти переляканy корову (та ще й за місяць до виборів) простіше..

...А Сорочинський ярмарок співав, жартував, торгував... Одне слово, жив. І кого тільки там не було: приїхали й Хівря з чоловіком Солопієм Черевиком, і коваль Вакула, і Солоха, приплентався й Афанасій Іванович. І чого там тільки не було...

Зате справжньою ложкою дьогтю було транспортне питання. Доїхати без проблем можна було лише до Миргорода чи Полтави, а не, приміром, до містечок, які межують із сусідніми областями, – що унеможливлює бажання багатьох людей відвідати це яскраве дійство. Про ціни, які правили таксисти, скориставшись відповідною нагодою, я краще змовчу (хоча цікаво, хтось у принципі контролює цих хлопців?). Урешті, чому каси продавали квитки лише до Полтави й навідріз відмовлялися давати їх до Опішнього, що якраз на півдороги? Я з двома змученими спекою дітьми намарне намагалася добитися цього! "Беріть до Полтави й виходьте, де заманеться", – була непохитною відповідь тітоньки за віконечком. Урешті, "перекладними волами" добиваємося спочатку до Опішні, а потім до Котельви, а там уже до рідної Сумщини, де гостюємо в бабусі, рукою подати...

Сідає сонце, ми п'ємо духмяний м'ятний чай із ярмарковим калачем – геть потомлені, але веселі – пригадуємо наші пригоди...

Боже, як усе-таки добре, що ми там побували! І так хочеться, аби доки обертається цей світ, оберталося й гончарне коло опішненських майстрів, і вертілася голка в руках вишивальниць, і щоб кожного року шумів і вирував Сорочинський ярмарок...

ВІД АВТОРА

ПУТІН І ГІТЛЕР

Іван АНДРУСЯК, поет

Тепер це мусить бути очевидним для кожної притомно мислячої людини, незалежно від її політичних поглядів, культурного світогляду, віросповідання чи будь-яких інших переконань: НИНІ В СВІТІ НЕМАЄ СТРАШНІШОЇ КРАЇНИ, НІЖ РОСІЯ! І найдикіші африканські царки, і найрозшукуваніші злочинці світу, включно з невловимим міфічним Бен Ладеном, включно з кривавим Сухарто, Моамором Каддафі й цілою зграєю "косовських м'ясників", – усім їм, разом узятим, дуже далеко до "царя всєя рассєі" Владіміра Путіна!

Нібито ж надворі двадцять перше століття – у наш час, узагалі ж, не прийнято отак от просто узяти собі, й напасти на суверенну державу, члена ООН... А Росія отак от просто узяла собі, й напала на Грузію! Лише тому, що її керівникові не подобається, скажімо, колір краватки грузинського президента! Чи не подобається цілеспрямований курс суверенної Грузії на вступ у НАТО! Чи не подобається прагнення грузинів до збереження територіальної цілісности своєї країни. Чи що завгодно інше не подобається – головне, що просто собі взяла і напала! Просто собі взяла – і захопила половину грузинської території! Просто собі взяла – і побомбила мирні грузинські села й міста! Просто собі захотіла – і зробила заручником своїх кривавих планів осетинський народ. Просто собі забажала – і назвала цинічну, неприкриту агресію... "миротворчістю", "операцію зі змушування Грузії до миру"!

Новітня всесвітня історія знає лише один подібний прецедент – саме так Гітлер і Сталін розв'язували Другу світову війну!

Російська пропаганда останнім часом усе частіше намагається нав'язати порівняння лідерів неугодних Кремлеві країн із Гітлером. Водночас іншого не менш кривавого і не менш страшного, ніж нацистський фюрер, мерзотника – Іосіфа Сталіна – там шанують. Нині очевидно, що саме на Сталіна – читай: на Гітлера – рівняється не номінальний, а фактичний російський очільник Путін. Куди сягає кривава лапа "опутіненого" Кремля – там залишається випалена земля. "Російський фюрер" прийшов до влади, підірвавши житлові будинки з абсолютно ні в чому не винними мирними росіянами, – відтоді кривавий слід надміру щедро тягнеться за ним як у його рідній країні, так уже й поза її межами.

Грузія – перша повноцінно незалежна держава (Чечня-Ічкерія теж була фактично незалежною, але світ побоявся це визнати), на якій Путін випробовує свої амбіції "новава міравова гаспадства". Точнісінько так само подібні амбіції свого часу, в тисяча дев'ятсот тридцять дев'ятому, Адольф Гітлер випробовував на Польщі й Чехії. Світ тоді вдав, що нічого не відбувається: хай, мовляв, подавиться той клятий Гітлер поляками й чехами, аби лише ми цілі зосталися... Не подавився – апетит приходить під час їжі. Чим усе це закінчилося, нині відомо всім!

Точнісінько так само й тепер: якщо традиційно пасивний, неповороткий, інертний, ситий Захід, який цілий тиждень чухав потилицю, доки російські головорізи винищували грузинів, бодай на секунду подумає про те, що нехай, мовляв, клятий Путін подавиться тією Грузією (чи Україною – бо те, що ми наступні, не викликає сумніву), аби тільки їх не чіпав, – наслідки будуть точнісінько такі ж, як і шістдесят дев'ять років тому!

Отже, якщо Захід цього не збагне, й у найближчому майбутньому (краще, навіть не чекаючи грудня) Грузія та Україна не будуть прийняті до НАТО (краще, навіть минаючи ПДЧ), – Росія не просто не "заспокоїться", а, впевнившись у своїй безкарності, лише нарощуватиме апетити...

Так починалася Друга світова... Можливо, так починається третя...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Заступник головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9